

CJ COOKE
IK
WEET
ALLEEN
MIJN
NAAM
NOG

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © C.J. Cooke 2017
Oorspronkelijke titel: *I Know My Name*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: twelph.com
Foto auteur: Daniel Dale
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0093 0
ISBN 978 94 027 5514 5 (e-book)

NUR 305
Eerste druk maart 2018

Originele uitgave verschenen bij Harper een imprint van HarperCollins Publishers

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

17 maart 2015

Kommeno-eiland, 13,4 kilometer ten noordwesten van Kreta

Eloïse: Ik word wakker van de geluiden van schuifelende voeten bij mijn oren en stemmen die in paniek door elkaar klinken.

Is ze dood? Wat moeten we doen? Joe! Jij weet hoe je moet reanimeren, toch?

Een gewicht drukt op mijn lippen. De scherpe geur van sigaretten dringt in mijn neusgaten. Hete adem doet mijn wangen opbollen. Een harde duw op mijn borst. Nog een. Ik schiet rechtop, braak zo te voelen liters misselijkmakend zout water uit. Iemand wrijft over mijn rug en zegt: *Rustig maar, meid. Goed zo.*

Ik leun opzij en laat mijn voorhoofd naar de grond zakken, hoestend, naar lucht happend. Mijn haar is nat, mijn kleren zijn doorweekt en ik beef van de kou. Iemand helpt me overeind en legt mijn slappe rechterarm over een paar brede schouders. Een gele vlek op de grond komt in beeld: het is een reddingsvest. Van mij? De man die me overeind houdt, laat me voorzichtig op een stoel zakken. Ik hoor hun stemmen terwijl ze mijn toestand opnemen en elkaar opdragen hoe ik moet worden verzorgd.

Is dat bloed in haar haar?

Joe, kijk jij eens. Is het bloeden gestopt?

Het lijkt behoorlijk diep, maar volgens mij is het gestopt. Ik heb boven wat desinfecterende doekjes liggen.

Mijn hoofd begint te bonzen, een doffe pijn aan de rechterkant. Ineens staat er een kop koffie voor me op tafel. De geur die eruit opstijgt, verscherpt mijn zicht, waardoor de mensen in de ruimte in beeld komen. Er is een man vlakbij, nahijgend van de inspanning. Nog een man

met een vierkante, zwarte bril. Twee anderen, allebei vrouw. Een van hen buigt zich over me heen en zegt: *Gaat het, lieverd?* Ik knik, versuft. Ze komt scherp in beeld. Vriendelijke ogen. *Nou, Joe, zegt ze. Zo te zien heb je haar leven gered.*

Ik herken geen van deze mensen. Ik weet niet waar ik ben. Witgekalkte stenen muren en een mooie plavuizenvloer. Een keuken, denk ik. Koperen potten en pannen hangen aan plafondhaken, een ouderwets zwart fornuis staat rechts van mij. Ik heb het gevoel alsof alle energie uit me is gezogen, maar de vrouw die me koffie gaf, dwingt me wakker te blijven.

We moeten je onderzoeken, liefje. Haar stem heeft een zangerig, Amerikaans accent. Ik geloof niet dat me dat eerder is overkomen. *Ze zegt: Je was een poosje buiten westen.*

De jongere man met de zwarte bril zegt dat hij mijn hoofd gaat onderzoeken. Hij gaat achter me staan en ineens voel ik iets kouds en bijtends op mijn schedel. Mijn adem stukt van de pijn. Iemand knijpt in mijn hand en vertelt me dat hij de wond schoonmaakt. Hij bekijkt een plek boven mijn wenkbrauw en maakt ook die schoon, hoewel hij zegt dat het maar een schrammetje is.

De man die me op de stoel hees, zit tegenover me. Kaal, zwaargebouwd. Tussen de vijfenveertig en vijftig. Cockney. Hij trekt een sigaret uit een pakje, steekt hem in zijn mond en houdt er een vlammetje bij.

Kom je van het hoofdeiland?

Hoofdeiland? zeg ik, mijn stem schor.

Daarvandaan hierheen in haar eentje? zegt de jongere man. *Dat had ze nooit gered in die storm.*

Volgens mij is dat het 'm nou juist, Joe, zegt de kale man. *Ze heeft mazzel dat haar boot niet is gekapseisd voordat hij op het strand liep.*

De vrouw die me koffie voorzette, schuift een stoel bij en gaat rechts van me zitten. *Ik ben Sariah,* zegt ze. *Aangenaam.* Dan, tegen de anderen in de ruimte: *Nou, ze is inmiddels bij kennis. Zullen we dat onbeleefde gedrag achterwege laten en onszelf eens voorstellen?*

De man met de bril steekt een hand op. *Joe.*

George, zegt de kale man. Ik ben degene die je vond.

Stilte. Joe kijkt naar de dunne vrouw rechts van hem, afwachtend. Ze lijkt zenuwachtig. *Hazel, zegt ze, haar stem niet meer dan een zucht.*

Heb jij ook een naam? vraagt George me.

Mijn hoofd is leeg. Ik ga de gezichten van de anderen af, koppel hun gezichten aan de namen, en toch wil die van mezelf niet bovenkomen. Ik voel me fysiek zwak en gehavend, maar ik ben bij mijn volle verstand en kan helder denken.

Het geeft niet, liefje, zegt Sariah, over mijn schouders wrijvend. Je hebt een flinke klap gehad. Rustig maar. Het komt vanzelf terug.

Ben je op vakantie op het hoofdeiland? vraagt George opnieuw.

Mijn hoofd voelt aan alsof iemand er met een hamer op staat te hangen. *Sorry... wat is het hoofdeiland?*

Kreta, antwoordt Sariah. Waar logeerde je ergens?

Ben je met familie? Een groep vriendinnen? vraagt de man met de bril. *Hé, misschien is ze wel van een van de andere eilanden gekomen. Antikythera?*

Dat lijkt me niet, brengt de frêle vrouw met rood krullend haar – Hazel – met zachte stem in. De stromingen tussen ons en Antikythera zijn sterker dan op de overtocht naar Kreta. En Antikythera is verder weg.

Neem me niet kwalijk, zeg ik. Zei iemand dat ik op Kreta ben?

Zie je wel? zegt George.

Nee, nee, probeer ik te zeggen, maar Joe is me voor.

Ze vroeg of ze op Kreta is, reageert Joe. Dit is Kommeno, niet Kreta.

Hoe dan ook, we moeten de achterblijvers laten weten dat je het er heelhuids vanaf hebt gebracht, zegt George. Heb je een nummer dat ik kan bellen? Hij haalt een zwart telefoontje uit een zak en trekt een antenne uit.

Kreta. Logeerde ik daar?

Ik kan het me niet herinneren, zeg ik uiteindelijk. Sorry, ik weet het niet.

De aardige vrouw, Sariah, houdt mijn hand vast. *Zodra we bereik hebben op de satelliettelefoon, bellen we de politie op Kreta. Zit er niet over in, liefje.*

De grote vent – George – zit me nog steeds aan te kijken, zijn ogen samengeknepen. *Waar kom je dan vandaan?*

Ik ben duizelig en misselijk, maar dit zou ik toch moeten weten. Het is absurd, maar ik kan er niet op komen. Waarom kan ik het me niet herinneren? Ik probeer gezichten op te roepen van familieleden, mensen van wie ik hou – maar het gedeelte van mijn brein waar die informatie in is opgeslagen, is één zwart gat.

George steunt op één hand, neemt trage trekken van een nieuwe sigaret terwijl hij me peinzend opneemt. De anderen hebben half opgedronken koppen thee. Er staat me niets van bij dat iemand kopjes heeft neergezet of water heeft gekookt. De tijd verstrijkt met horten en stoten. Ik sta op van mijn stoel en val bijna om. Mijn benen zijn van pap. Sariah vangt me net op tijd op.

Kalm aan.

Het grote raam aan de andere kant van de keuken omlijst een halfronde maan aan een purperen hemel, velden en heuvels bleek in het schijnsel ervan. Boven zee knettert een bliksemflits, die de hele keuken verlicht. Een paar tellen later volgt een donderslag boven het dak, waardoor alle potten en pannen tegen elkaar rammelen. Ik ben gedesoriënteerd en uitgeput. Ik begin weer te beven, maar ditmaal komt het door de shock.

Sariah slaat een arm om me heen en zegt: *We gaan je naar de andere kamer brengen, oké? Adem diep in en uit.*

Voor we een stap kunnen zetten, hoor ik een zware stem echter zeggen: *Misschien is ze een vluchteling.*

George! sist Sariah.

Hij barst in een bulderende lach uit. Daar schrik ik van. *Het is toch maar een geintje?*

In mijn hoofd loopt de spanning op, steeds verder, totdat ik naar lucht happend naar mijn keel grijp. De twee vrouwen buigen naar voren en zeggen dat ik adem moet halen, en dat probeer ik ook. Ze vragen me hun te zeggen wat er aan de hand is, maar ik kan niets uitbrengen. Iemand zegt: *We moeten bedenken hoe we haar naar een ziekenhuis krijgen.*

17 maart 2015

George Street, Edinburgh

Lochlan: Ik zit 's middags met een klant in The Dome wanneer mijn telefoon gaat. Het is een belangrijke afspraak – mr. Coyle is geïnteresseerd in het oprichten van een participatiefonds om te investeren in een aantal nieuwe technologiebedrijven – dus trek ik hem uit mijn zak en druk het gesprek weg.

‘Sorry daarvoor.’

Mr. Coyle trekt vragend een wenkbrauw op. ‘Je vrouw?’

Het klopt nog ook. Vlak voordat ik het gesprek wegdruckte, zag ik haar naam op het scherm verschijnen.

‘Nee, hoor. Maar goed, waar waren we gebleven?’

‘Google Glass?’

Ik schenk ons allebei een glas rood in. ‘Juist, ja. Dit bedrijf is iets dergelijks aan het ontwerpen, alleen beter. Het sluit naadloos aan op nieuwe socialemediaplatforms en testgroepen hebben het vijf sterren gegeven. De lancering staat gepland voor september, tegen een verkoopprijs van rond de vijfhonderd pond per stuk.’

Mijn telefoon gaat opnieuw. Ditmaal maakt mr. Coyle een geïrriteerd geluid. Eloïse verschijnt in witte letters op het scherm. Ik sta op het punt het gesprek weer weg te drukken, maar mr. Coyle maakt een wuivend gebaar en zegt: ‘Neem maar op. Zeg haar dat we bezig zijn.’

Ik sta op en loop naar het dichtstbijzijnde raam. ‘El, wat is er? Ik zit in een bespreking...’

‘Lochlan? Ben jij het, jongen?’

De vrouw aan de andere kant van de lijn is niet mijn vrouw. Ze praat door, en het duurt eventjes voordat ik de stem herken.

‘Mrs. Shahjalal?’

Het is de vrouw uit Yorkshire die tegenover ons woont.

‘... en ik vond dat ik beter even een kijkje kon nemen. Dus toen ik de deur opende, zag ik tot mijn verbazing – ben je er nog?’

Vanuit mijn ooghoek zie ik mr. Coyle een serveerster wenken.

‘Mrs. Shahjalal, is alles goed? Waar is Eloïse?’

Een lange stilte. ‘Dat zeg ik nou net, jongen. Ik weet het niet.’

‘Hoe bedoelt u, u weet het niet?’

‘Zoals ik al zei: de man van UPS kwam met het pakket naar mij en vroeg of ik het wilde aannemen, omdat er niemand thuis was. En dat vond ik raar, want ik wist zeker dat ik Max’ snoetje vlak daarvoor door het raam had gezien. Dus nam ik het pakket aan, en een uurtje later zag ik Max weer en vond ik dat ik er beter even heen kon gaan om te kijken of alles in orde was. Max kon gelukkig op een stoel klimmen om me binnen te laten.’

Ik heb moeite om dit tot me door te laten dringen. Mr. Coyle staat intussen op uit zijn stoel, trekt zijn jasje aan. Ik draai me om en steek een hand op om hem te laten weten dat ik zo klaar ben, maar hij trekt een scheef gezicht.

‘Oké, dus Max liet u binnen. Wat gebeurde er toen u naar binnen ging?’

‘Nou, Eloïse is er nog steeds niet. Ik ben hier al sinds drie uur, en het kleintje moet hoognodig gevoed worden. Ik vond Eloïses telefoon op de salontafel en drukte op een knopje, en gelukkig belde hij jouw nummer.’

De ritselende en jengelende geluiden op de achtergrond worden luider, en ik besef dat mrs. Shahjalal Cressida, mijn dochttertje, op de arm moet hebben. Ze is twaalf weken oud. Eloïse geeft haar nog borstvoeding.

‘Dus... Eloïse is niet binnen. Is ze er helemaal niet?’ Het is een stomme vraag, maar ik kan het niet goed bevatten. Waar zou ze anders moeten zijn?

Mr. Coyle kijkt me gepikeerd aan vanaf de tafel. Hij trekt zijn stropdas recht voordat hij zich omdraait om weg te lopen, en ik laat de telefoon zakken en roep hem na. 'Mr. Coyle!'

Hij kijkt niet op of om.

'Ik zal u de brochure per e-mail sturen!'

Mrs. Shahjalal praat nog steeds. 'Het is heel raar, Lochlan. Max is vreselijk overstuur en lijkt niet te weten waar ze naartoe is gegaan. Ik weet niet wat ik moet doen.'

Ik loop terug naar de tafel en pak mijn aktetas. De koperen klok op de schoorsteenmantel staat op kwart over vier. Ik zou de trein van halfvijf naar Londen kunnen halen als ik meteen een taxi weet te krijgen, maar het is vierenhalf uur met de trein en dan nog een taxirit van King's Cross naar Twickenham. Dan ben ik pas na tien thuis.

'Ik kom meteen naar huis,' zeg ik tegen mrs. Shahjalal.

'Ben je in de stad?'

'Ik zit in Edinburgh.'

'Edinburgh? Schótlant?'

Buiten op straat is het een drukte van belang met verkeer en mensen. Ik ben geagiteerd, probeer razendsnel na te denken en word bijna omvergereden door een dubbeldekker die dicht langs de stoep rijdt. Geschrokken spring ik achteruit. Dat was kantje boord. Een groep scholieren op schoolreisje banjert slingerend achter elkaar aan over de stoep. Ik steek een hand op naar een zwarte taxi en weet hem zover te krijgen dat hij stopt.

'Naar Waverley, graag.'

Ik bel mrs. Shahjalal terug op Els toestel en vraag of ze bij Max en Cressida kan blijven totdat ik terug ben. Tot mijn opluchting zegt ze van wel, hoewel ik haar nu amper kan horen door Cressida's gehuil.

'Ze moet gevoed worden, mrs. Shahjalal.'

'Ja, dat weet ik ook wel, jongen, maar de tijden dat ik een baby de borst kon geven zijn voorbij.'

‘Als u in de koelkast kijkt, staat er misschien wel wat afgekolfde melk in een plastic fles op de bovenste plank. Als het goed is, zit er een etiket op. Volgens mij bewaart Eloïse zuigflesjes in een van de kastjes bij het broodrooster. Zorg dat u het flesje in de sterilisator vier minuten in de magnetron zet voordat u het gebruikt. Zorg dat er een laagje water onderin zit.’

‘De moedermelk steriliseren?’

Nu hoor ik Max op de achtergrond, luidkeels roepend: ‘Is dat papa? Papa, ben jij dat?’ Ik vraag mrs. Shahjalal hem aan me te geven.

‘Max, Maxie?’

‘Hé, pap. Mag ik een stuk chocola?’

‘Ik koop zoveel chocola voor je als je op kunt, als je me vertelt waar mama is.’

‘Zoveel chocola als ik op kan? Echt?’

‘Waar is mama, Max?’

‘Mag ik een surprise-ei? Alsjeblieft?’

‘Is mama vanmorgen weggegaan? Is er iemand binnen geweest?’

‘Ik geloof dat ze naar het Natural History Museum ging, pap, want ze vindt de dino’s daar leuk en de grote, die heel lang is, heet Dippy, hij heet Dippy omdat het een diplodocus is, pap.’

Dit schiet niet op. Ik vraag hem om de telefoon weer aan mrs. Shahjalal te geven, die zich nog steeds afvraagt hoe ze de melk moet steriliseren, en al die tijd brult Cressida moord en brand in de telefoon.

Eindelijk zit ik in de trein, te posten op Facebook.

Ik doe dit normaal gesproken niet, maar... weet iemand waar Eloïse is? Ze is blijkbaar niet thuis...

De avond valt als een zwarte deken. De taxi draait Potter’s Lane in. We wonen in een fraaie twee-onder-een-kapwoning in de rustige buitenwijk Twickenham, vlak bij alle mooie parken en het deel van de rivier

dat wordt bevolkt door zwanen, kikkers en eenden, en dicht genoeg bij Londen voor zaterdagmiddagbezoekjes aan het National History Museum en Kew Gardens. In de huizen rondom ons brandt hier en daar licht, maar onze burens zijn of gepensioneerd of hardwerkende, hoogopgeleide tweeverdieners, en dus is het hier 's avonds rustig.

Ik betaal de chauffeur en spring uit de taxi. Eloïses witte Qashqai staat op de oprit voor mijn Mercedes, en mijn hart maakt een sprongetje. Tijdens de treinreis vanuit Edinburgh heb ik om de haverklap met Mrs. Shahjalal aan de telefoon gehangen, om te vragen hoe het met de kinderen gaat en uit te vogelen wat ik in godsnaam met de situatie aan moet. Mrs. Shahjalal is hoogbejaard en vergeetachtig. Meer dan eens is El door het raam geklommen om de voordeur open te doen omdat ze haar sleutels binnen had laten liggen. Het zit er dik in dat dit één grote vergissing is; ik ben een klant kwijtgeraakt terwijl El boven aan het douchen is of zo. Mijn telefoon is al een tijdje leeg en alle stopcontacten in de trein waren kapot. Mrs. Shahjalal kon me dus niet meer bereiken. Maar de Qashqai staat er. Dan moet Eloïse al terug zijn.

Ik draai de deur van het slot en stap een stil en donker huis in.

'El?'

Ik loop door naar de speelkamer en zie de gedaante van de oude Mrs. Shahjalal op de rand van de bank zitten, die het wiegje heen en weer schommelt waar Cressida in ligt, armpjes gekromd naast haar kleine hoofdje.

'Hallo,' fluister ik. 'Waar is ze?'

Mrs. Shahjalal schudt haar hoofd.

'Maar... ze is hier,' zeg ik. 'Haar auto staat voor de deur. Waar is ze?'

'Ze is er niet.'

'Maar -'

Mrs. Shahjalal legt een vinger op haar lippen en werpt een blik op Cressida waaruit spreekt dat het lang heeft geduurd om haar in slaap te krijgen. Cressida slaakt een hortend zuchtje, zo eentje dat ze slaakt na een langdurige huilbui.

‘Max is boven, in zijn bedje,’ zegt mrs. Shahjalal zachtjes.

‘Maar hoe zit het dan met Els auto? De witte op de oprit?’

‘Die staat hier de hele tijd al. Ze is er niet mee weggegaan.’

Ik storm naar boven en kijk in de slaapkamers, de badkamers, op zolder, daarna doe ik beneden alle lichten aan en speur de kamers af naar mijn vrouw. Wanneer dat tevergeefs blijkt, loop ik de tuin in en staar in het duister. Op dat moment doemt een angstaanjagende mogelijkheid op. Ik ken mrs. Shahjalal amper, afgezien van wat vriendelijk gewuif over en weer, en nu zit ze in mijn woonkamer mijn dochtertje zachtjes te wiegen en vertelt me dat mijn vrouw spoorloos is verdwenen.

Ik vlieg terug naar binnen, zoek zo snel als ik kan mijn telefoonadapter, stop hem in het stopcontact en begin een nummer in te toetsen.

17 maart 2015

Kommeno-eiland, Griekenland

Eloïse: Even later zit ik ineens in een schommelstoel met een dikke oranje deken om me heen, naast een knapperend vuur. Mijn rechtermouw is opgerold en iemand heeft een band strak aangesnoerd om mijn bovenarm. De lange magere vent met de bril, Joe, staat naast me met een koud instrument tegen mijn pols gedrukt. De kamer ruikt vreemd – naar zeewier. Of misschien ben ik het zelf.

‘Nog een paar seconden,’ zegt hij.

‘Wat doe je?’ vraag ik, hoewel het er als een gesmoorde jammerklacht uit komt. Mijn mond voelt aan als schuurpapier.

‘Je bloeddruk controleren.’

Er is een verhitte discussie aan de gang tussen de anderen in de kamer, en ik heb het gevoel dat die over mij gaat. Ik ben nog steeds draai-erig en slap.

Eindelijk haalt hij de band van mijn arm. ‘Hm. Je bloeddruk is een beetje aan de lage kant. Hoe is het met de druk op je borst?’

Ik vertel hem dat het nu wel gaat, maar dat ik zo slap als een vaatdoek ben. Hij steekt zijn handen uit en drukt zijn duimen zachtjes in mijn wangen om mijn ogen te controleren.

‘Je bent in shock. Niet zo gek, gezien het feit dat je de Egeïsche Zee bent overgeroeid in een vliegende storm. Laten we je voeten maar eens omhoog leggen. En je nog wat water geven.’

De vrouw – Sariah – tilt mijn voeten op en legt ze op een stapel kussens. ‘Hoe voelt je hoofd?’ vraagt ze.

‘Pijnlijk,’ zeg ik zwakjes.

‘Je hebt niet het gevoel dat je weer van je stokje gaat?’ vraagt Joe, en ik

schud voorzichtig van nee. Hierdoor vlamt het gebonk op tot een stekende pijn die me de adem beneemt.

‘Het is na middernacht, dus je naar een ziekenhuis overbrengen blijkt een tikje lastig,’ zegt Sariah, die haar armen over elkaar slaat. Het valt me op dat ze een ander accent heeft dan de anderen. Amerikaans, of Canadees misschien. ‘Hier is geen ziekenhuis of arts,’ zegt ze. ‘George heeft contact opgenomen met de politie in Heraklion en Chania.’

‘Heeft iemand me als vermist opgegeven?’

‘Ik ben bang van niet.’

Ze moet zien hoe aangeslagen ik hierdoor ben, want ze zakt op haar hurken en wrijft over mijn hand alsof ik een klein kind ben. ‘Hé, zit er niet over in. We bellen morgenochtend vroeg nog een keer.’

Niets hier komt me bekend voor. Het voelt alsof ik alles hier voor het eerst zie. ‘Woon ik hier? Ken ik jullie?’ vraag ik haar.

‘We hebben je gered,’ zegt George botweg. Ik kan hem niet zien, maar voel zijn aanwezigheid achter me.

‘Het stormde,’ vult Joe aan, hoewel er in zijn stem iets onzakers, iets weifelends doorklinkt. ‘Een harde zandstorm, die ongetwijfeld vanuit Afrika kwam. George en ik gingen naar buiten om te controleren of onze boot niet was losgeslagen. En toen zagen we jou.’

‘Waar was ik?’

‘Op Bone Beach,’ zegt Joe.

‘Bone Beach?’

‘Het kleine hoefijzervormige strandje met witte rotsen die op beenderen lijken. Voorbij de schuur.’ Hij grijnst. ‘Bizar dat je dat hebt weten te overleven. Daarboven moet iemand je heel graag mogen.’

‘Je was met een boot,’ legt Sariah uit. ‘Weet je niet of er iemand bij je was?’

Ik heb het afschuwelijke gevoel dat ik dit allemaal zou moeten weten, dat ik het zou moeten weten van de boot en het strand en waar ik vandaan kom. En ik heb geen idee, absoluut geen flauw idee.

‘Waarom kwam je trouwens naar Kommeno?’ vraagt George, die naar het licht buigt om een pakje sigaretten te pakken. ‘Ik bedoel, er is hier helemaal niks.’

‘Wat is Kommeno?’ vraag ik.

‘Zo heet het hier,’ zegt Sariah, met iets van moedeloosheid in haar stem, alsof ze het tegen iemand heeft die heel dom is, of ziek. ‘Kommeno-eiland.’

Ik treuzel, in de hoop dat een antwoord op George’ vraag vanzelf bij me boven zal komen en deze hele toestand zal verklaren.

Maar dat gebeurt niet.